

---

egykedvű utazás

CS. SIMON ISTVÁN

A kerülőutak és félmegoldások, melyekre az utóbbi időben gyakran kényszerült, nagyon kihozták sodrából. Az otthoni táj burjánzó növényrengetegének klorofil-káprázata sem tudta már megnyugtatni, mint máskor. Így hát, eleget téve egy jelentéktelen meghívásnak, útnak indult. A hajnali autóbusz késett. Így az állomás környékét akaratlanul is szemügyre kellett vennie. A letaposott fű közül szinte kisírt az ideges útrakelek és a lomha visszatérések halmaza. Felületesen ismert ismerősök vették cseppenként körül. De mentül többen jöttek, annál inkább érezte valakinek a végérvényes késlekedését, elmaradását. Ez a felismerés nem várt feszültséget idézett elő benne, mint egy rossz földelés. A busz szokatlanul tömötten futott be. Kiszálló utas alig volt. A tolongás hihetetlen méreteket öltött. Egy kisöreg liánként kapaszkodott föl a vállán, és a bentlevőknek rikácsolva bizonygatta, hogy hátul még annyi hely van, mint egy futballpályán, majd mikor nagy nehezen bepréselődött, kifele szónokolt, hogy van később is busz, nem fontos mindenkinek ezzel a járművel utazni. — Túl jól ismerjük egymást, hogy bármiről is meg tudjon győzni, szólt oda a szónoknak, akiben időközben fölismerte Riglist, elárverezett faluja padlásainak egykori söprögetőjét. Riglis nem reagált, csak a csomagját figyelte, olyan egykedvűen, mint aki el akarja magáról hitetni, hogy a víz alatt is képes ásítani. (Csakhamar le is szállt.)

Talpra állt falvakon haladt a busz keresztül, szorgalmas adófizető emberek igyekeztek az úton. Megszokott kép... Később egy megálló közelében valami zsidós nagy ház küszöbét egy kislány mosta. Lentről kezdte öblögetni, így az ajtóból a szenny visszafolyt a már lemosott téglákra. Fentről kezd, szerette volna odakiáltani, de ehelyett a mellette ülő fényképezőgépes polgárral vitatta meg a jelenséget. A polgártárs a látottat társadalmi áttételre helyezte, majd azzal mélyítette a témát, hogy, egy gazos répaföldre mutatva, kijelentette, hogy mi egyenlő föltételt biztosítunk a gyom- és a kultúrnövényeknek, és aztán csodálkozunk, hogy rossz a termés. (Körülnézett, és hatásszünetet tartott.) Ezalatt a jegykezelő és

egy öreg néni párbeszéde vonta magára a figyelmet, ugyanis kétféle nyelven más-más nevet adtak ugyanannak a falunak, ahová a néni igyekezett. Polgártársunk erre kifejtette a jól ismert egyország—egynyelv elméletét, üdvözlésre nyújtotta törökgyűrűs kezét, és leszállt. Helyét egy ápolt hölgy foglalta el, aki slágerparádés hanglejtéssel utazásának célját ismertette, és nem titkolta, hogy tekintetében gyakran meg van vetve az ágy. Rövid szünet és fészkelődés után egy zarándokútról kezdett mesélni, melynek fénypontja egy távoli földrész lelkészének a prédikációja volt, aki itthon maradásra és szaporodásra intette a hívőket. Állítólag hangszórót nem tűrő hangon példázgatta, hogy ne itáliai rózsaszín babákat fektessenek az ágyra, hanem olyanokat, akik majd ki tudják mondani a legszebb szót, hogy édesanyám. A hölgy még bizonyára sok mindenről mesélt volna, de elérkezett a végállomás.

A város fölött kormos volt a nap, és kuszáltaknak tűntek az utcák. A tömött üzleteken túl elhanyagolt park vesztegelt nyugdíjasaival. A park mögött feltűnt a folyó. Ideje bőven akadt, hát leült a parton. A közelben nem volt senki, akit tanulmányozhatott volna, így hát egykedvűen nézegette, hogy a duzzadó szürke hullámok miként mossák be a partnak azt a részét, melyen nincs emelve újabb gát. Újra és újra átgondolta a folyamatot, hogy hogyan lesz a gyenge partsávból lent a fenéken hordalék.